

MARIDA'M

Doncs saps, potser és millor no posar
el que el vi jove blanc vol aportar,
La seva copa de criança negra no arriba a ser
La perfecta per aconseguir el plaer.

Tan sols la idea de maridar, la simplicitat de la noia jove
Amb la complexitat de la persona que grans reserves vesteix,
Fa pensar que el que s'està plantejant
No és tan sols qüestió d'edats.

L'ardent flama que està esperant, impacient,
Ofegar l'oxigen nu i així evitar allò que mai ha de despertar,
Podria decantar forçadament, la desesperada vitalitat
de l'entrada desitjada per fi en boca.

La nova raça distingida que aportaria la noia jove d'ulls verd clar,
als seus marrons clars, que ho intenten dissimular,
seria el coupage més fàcil d'obrir i servir,
si amb el pols tremolós d'ella, ho aconseguís.

Jove, fresc, amb l'acidesa que això comporta,
Perdoni-la, només té això: immaduresa i desconcert.
Com un simple most que encara falta fermentar,
Com un sentiment que encara fa estranyar.

Robust, astringent, amb tendre regust, segur,
Elegant i noble bouquet, destinat només a les normes,
Amarg molt professional, però dolç a l'entrar en mi,
Podria estar parlant d'un vi, però no és pas aquest la idea.

No sigui més difícil de degustar del que voldria,
Que si per fi la sensualitat ens acaba acaparant,
Podríem arribar a pensar,
Que sí que és qüestió d'edats.

Ella aconseguirà fer-li la corbata per fi... al vi. Què sinó?

Max Cady